

Ο ΑΓΙΟΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

Η ΠΛΟΥΤΟΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΙΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΙΣΑΑΚ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

 πως το άλας μπαίνει σε όλα τα φαγητά και τα νοστιμίζει, έτσι και στην ζωή του Γέροντα, σε όλες τις εκδηλώσεις, στα λόγια, στα γραπτά, στις σχέσεις του με τους άλλους, συναντούμε την ταπεινοφροσύνη. Ενδύθηκε η ψυχή του σαν ένδυμα την ταπείνωση, την «στολή της θεότητας».

Τα θαύματα και οι ευεργεσίες του Θεού αντί να του φέρνουν λογισμούς υπερηφάνειας, γίνονταν αφορμές ταπείνωσης και μεγαλύτερου αγώνος. Αυτή είναι η ιδιαιτερότητα της ταπείνωσης του. Ταπείνωση αρχοντική, «πλουτοταπείνωσης».

Έβλεπε τον εαυτό του κάτω απ' όλη την κτίση, χειρότερο και από τα ζώα. Αναφέρει σε επιστολή του (25-12-65): «Παρομοιάζουμε τον εαυτό μας με τα ζώα και κατηγορούμε και τα καημένα τα ζώα. Εμείς γινόμαστε χειρότεροι από αυτά. Μιαν ημέρα σκεφτόμουν να βρω κάτι διά να παρομοιάσω τον εαυτό μου, και κατέληξα τελικά στο σκαθάρι. Μετά από μια καλή εξέταση είδα να το αδικώ και αυτό το καημένο, διότι και αυτό εκτελεί τον προορισμό

του εις το να κόβει κομματάκια-κομματάκια την κοπριά και να την κάμει μικρά μπαλάκια και να την αφανίζει. Ενώ, εγώ, λογικός άνθρωπος, πλάσμα του Θεού κατ' εικόνα και ομοίωσιν, συγκεντρώνω κοπριά στο ναό του Θεού διά τς αμαρτίας. Και το κακό είναι, που όχι σκαθάρι δεν δέχομαι να με ειπή κανείς, αλλ' ούτε και γαϊδουράκι που είναι τουλάχιστον σ' όλους γνωστές οι πολλές και κοπιαστικές υπηρεσίες που προσφέρει στον άνθρωπο με μεγάλη υπομονή και στο τέλος αφανίζεται».

Ζούσε βαθιά το μυστήριο της ταπείνωσης και ο νους του γεννούσε έννοιες και λόγους ταπεινούς. Ονόμαζε τον εαυτό του «λειψό», «μυξιάρικο», «χωριάτη», «χαμένο», «σκιάχτρο», «αγράμματο», «ολιγόμυαλο» κ.α.

Ασφάλιζε τον εαυτό του με την ταπείνωση. Ήξερε ότι «εν τη υπερφάνεια απώλεια και ακαταστασία πολλή», ενώ η ταπείνωση είναι θεϊός μαγνήτης που φέρνει στον άνθρωπο όλα τα χαρίσματα και τις ευλογίες του Θεού. Γι' αυτό την αγαπούσε από την

καρδιά του και αρεσκόταν να χρησιμοποιεί ανάλογες εκφράσεις: «ταπείνωσε την λάμπα», «ένα σκαμνάκι ταπεινό», «αυτό ο δένδρο θέλει ταπείνωμα» (κλάδεμα), κ.α.

Αν έπεφτε έξω στην κρίση του, είχε την ταπείνωση να το ομολογήσει και, αν κατέκρινε, να ζητήσει συγχώρεση. Γνώριζε τα μέτρα του. Δεν πίστευε ότι μπορεί να απαντά σε όλα. Όταν το ρωτούσαν για θέματα ειδικά, εκκλησιαστικά, κανονικά ή επιστημονικά, τους παρέπεμπε στα κατάλληλα πρόσωπα για να συμβουλευθούν.

Αποστρεφόταν και απέφευγε τις τιμές, τις διακρίσεις, τα αξιώματα, την προβολή, όπως η μέλισσα τον καπνό. Είχε βαθιά και αληθινή ταπεινοφροσύνη, όπως φαίνεται από αυθόρμητες εκδηλώσεις του.

Όταν ήταν στρατιώτης του απένειμαν παράσημο ανδρείας και στην θέση του πήγε και το πήρε άλλος. «Καλά έκανες», του είπε, εγώ τί να το κάνω;»

Στην Κέρκυρα, όταν συνάντησε τον φίλο και συστρατιώτη του Παντελή Τζέκο, εκείνος τον σύστησε στην μητέρα του: «Αυτός είναι που με έσωσε». Ο Γέροντας τινάχθηκε επάνω και είπε ζωηρά: «Όχι, όχι εγώ, ο Κύριος». Ο Γέροντας τότε έλαβε τα μέτρα του και απέκρυψε το μοναχικό του όνομα. Όταν πολύ αργότερα ο υιός του Παντελή, Φίλιππος, τον επισκέφθηκε στο Άγιον Όρος, ο Γέροντας κατάλαβε πως είναι υιός του, αλλά δεν αποκαλύφθηκε. Έστειλε και ευλογίες στον πατέρα του τον Παντελή. Ο Φίλιππος μιλούσε για την καλοσύνη του π. Παϊσίου, αλλά ο κ. Παντελής ήθελε να βρει τον Αρσένιο Εζνεπίδη. Τριανταπέντε χρόνια τον αναζητούσε

και έμαθε μετά την κοίμηση του ότι ο Αρσένιος Εζνεπίδης είναι ο γέροντας Παΐσιος. «Θα διαλαλούσα σ' όλο τον κόσμο ότι αυτός είναι ο σωτήρας μου και θα πήγαινα να μείνω μαζί του».

Από κάποιες εξωτερικές εκδηλώσεις προδιδόταν το ταπεινό του φρόνημα.

Στις αγρυπνίες προτιμούσε τα τελευταία στασίδια. Απέφευγε να λέει τα «Γεροντικά», παρ' όλο που οι άλλοι πατέρες ήταν μαθητές του και στην ηλικία παιδιά και εγγόνια του. Συνήθως στην Θεία Μετάληψη κοινωνούσε δεύτερος. Έβαζε το νεότερο ή αν ήταν κάποιο παιδάκι, πρώτο και ύστερα κοινωνούσε. Αισθανόταν τελευταίος μετά τον τελευταίο.

Για να μην ξεχνά ποιός είναι, έγραψε με μολύβι στον τοίχο του κελλιού του, στον "Τίμιο Σταυρό": «Κύριος εγείρει από γης πτωχόν και από κοπριάς άνυψοί πένητα».

Επισκέφθηκε κάποτε ένα γυναικείο Μοναστήρι. Η Ηγουμένη χαρούμενη σύναξε όλη την αδελφότητα και χτύπησαν καμπάνες για να του κάνουν τιμητική υποδοχή. Αλλά ο Γέροντας αισθάνθηκε δυσφορία και είπε κάπως έντονα στην Ηγουμένη: «Τί είναι αυτά τα πράγματα, Γερόντισσα; Τενεκέδες πρέπει να μου χτυπήσετε και όχι καμπάνες». (Τενεκέδες χτυπούσαν παλαιά, όταν ήθελαν να διαπομπεύσουν κάποιον).

Γινόταν αυστηρός και μάλωνε εκείνους ήθελαν να τον φωτογραφίσουν, να τον ηχογραφήσουν ή να μιλήσουν γι' αυτόν. Όταν του έδειχναν φωτογραφίες του, ζητούσε δήθεν να τις δει και τις έσχιζε. Τις κασέτες που τον έγραφαν κρυφά, τις έπαιρνε και τις έκαιγε στην σόμπα. Απάντησε σε κά-

ποιον που ζητούσε ευλογία να γράψει άρθρο γι' αυτόν: «Τί γελοία πράγματα είναι αυτά; Μόνον με μένα να μην ασχολείσαι, ούτε και να γράψεις τίποτα, εάν θέλεις να έχουμε την καλημέρα». Κάποιον μοναχό που τον δεχόταν συχνά και τον βοηθούσε, όταν έμαθε ότι μιλούσε για το πρόσωπο του, του έβαλε κανόνα τρία χρόνια να μην τον επισκεφθεί. Στην Σουρωτή κάποιος τον απεκάλεσε άγιο και ο Γέροντας άρχισε να κλαίει. Τί να έκανε; Όσο και αν προσπαθούσε, δεν κατάφερνε να ζει πλέον στην αφάνεια. Ο Θεός ήθελε να τον δοξάσει και σ' αυτήν την ζωή. Είναι νόμος πνευματικός. Όσο ο άνθρωπος κυνηγά την σκιά του (την δόξα), τόσο εκείνη φεύγει, και όσο την αποφεύγει, εκείνη τον ακολουθεί. Αυτό συνέβαινε και με τον Γέροντα.

Όταν επισκέφθηκε τον Άγιον Όρος ο Πατριάρχης Δημήτριος, πήγε και ο Γέροντας να πάρει την ευχή του. Κάποιος είπε: «Παναγιώτατε, ο π. Παΐσιος». Σηκώθηκε ο ταπεινός Πατριάρχης από τον θρόνο του για να τον χαιρετήσει. Ο Γέροντας έβαλε εδαφιαία μετάνοια και παρέμεινε γονατιστός με το κεφάλι κολλημένο στο έδαφος μέχρι που κάποιος Επίσκοπος τον ανήγειρε.

Στον Πρωτάτο τότε παρευρίσκετο και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Ο αστυνομικός διοικητής φρουράς του Προέδρου κ. Κωνσταντίνος Παπουτσή μαρτυρεί: «Είχα ακούσει για τον Γέροντα Παΐσιο. Τον φανταζόμουν ψηλό, μεγαλοπρεπή και περίμενα να βρίσκεται σε εξέχουσα θέση. Μου τον έδειξαν. Στεκόταν πίσω σε μια γωνιά κρυμμένος και σκυφτός. Ήταν ένα γεροντάκι γερασμένο, μικρόσωμο, αλλά είχε πάνω του κάτι θεϊκό που σε τραβούσε.

Κάποιος χωροφύλακας τον αναγνώρισε και είπε στους άλλους: "Ο π. Παΐσιος. Με μιάς όλοι οι άνδρες της φρουράς έτρεξαν στον Γέροντα. Έμεινα μόνος με τον Πρόεδρο. Τάχασα. Έκανα να τους φωνάξω να γυρίσουν πίσω, αλλά μάταια. Ύστερα ακολουθώντας την επιταγή της καρδιάς και όχι την λογική, χωρίς να το σκεφτώ, έτρεξα και εγώ στον Γέροντα. Ο Θεός φύλαξε και δεν έγινε τίποτε.

Ο Γέροντας μη μπορώντας να αποφύγει την "επίθεση" της αστυνομικής δύναμews, μας χτυπούσε απαλά στο κεφάλι λέγοντας: "Άντε πίσω στην δουλειά σας". Μέσα μας είχε γίνει μια αλλοίωση. Μια πρωτόγνωρη χαρά μας πλημμύριζε».

Όταν τον ρωτούσαν, αν υπερηφανεύεται μετά από τόσες τιμές, απαντούσε: «Τί να υπερηφανευθώ, όταν ξέρω ποιός είμαι; Και όταν σκεφθώ πόσα κιλά αίμα έχυσε ο Χριστός για μένα, πάει να μου φύγει το μυαλό».

Για το πλήθος των ανθρώπων που ερχόταν να τον δει, πίστευε: «Παρ' όλο που είμαι ένα κολοκύθι, ο κόσμος ο πολύ διψασμένος έρχεται με λαχταρά να δροσισθή, επειδή περιμένει να βρει καρπούζι.

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΚΙΤΙΟΥ
Ο ΑΓΙΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ**

Μηνιαίον περιοδικόν

Εκδότης:

Εκκλησιαστική Επιτροπή Ιερού Ναού
Αγίου Λαζάρου
Τηλ: 24652498

<http://www.agioslazaros.org.cy>
Ηλεκτ. Διεύθ.: info@agioslazaros.org.cy

ΙΟΥΛΙΟΣ 2016

Διανέμεται δωρεάν

ΙΟΥΛΙΟΣ 2016

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ 7:00 μ.μ.

ΟΡΘΡΟΣ 6:30 π.μ.

ΘΕΙΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ - ΕΟΡΤΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού
ΑΓΙΑΣΜΟΣ στο τέλος της Θείας Λειτουργίας

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίου Υακίνθου
Μνημόσυνο Εθνομαρτύρων 9^{ης} Ιουλίου
1821 Αρχιεπισκόπου Κυπριανού:
Μητροπολιτών Πάφου Χρυσάνθου - Κιτίου
Μελετίου Κυρηνείας Λαυρεντίου και
των λοιπών κληρικών και λαϊκών των
φονευθέντων υπό των Τούρκων την 9^η
Ιουλίου 1891

ΠΕΜΠΤΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακής
Αγίου Ανδρέου Κρήτης ποιητού μεγάλου
Κανόνος (εκ μεταθέσεως)

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίου Ιερομάρτυρος Παγκρατίου
Αγίου μεγαλομάρτυρος Προκοπίου
(εκ μεταθέσεως)

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ

Των εν Νικοπόλει της Αρμενίας 45
μαρτύρων
Μνημόσυνον των υπερ της Δημοκρατίας
και της Νομιμότητος αγωνισαμένων
και πεσόντων κατά το προδοτικόν
πραξικόπημα της 15^{ης} Ιουλίου 1974

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίας μεγαλομάρτυρος και
πανευφήμου Ευφημίας
Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου
(εκ μεταθέσεως)
Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου
(εκ μεταθέσεως)

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ

Των Αγίων 63ο Θεοφόρων Πατέρων
της εν Χαλκηδόνι Δ. Οικουμενικής
Συνόδου (451 μ.Χ.)
Οσίας Μακρίνας αδελφής
Μ. Βασιλείου
Μνημόσυνο πεσόντων κατά την
Τουρκικόν εισβολή 20 Ιουλίου 1974

ΤΕΤΑΡΤΗ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίου προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίας Μυροφόρου και Ισαποστόλου
Μαρίας της Μαγδαληνής
Αγίας Οσιομάρτυρος Μαρκέλλας

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίας μεγαλομάρτυρος Χριστίνας

ΔΕΥΤΕΡΑ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ

Η κοίμησις της Αγίας Άννης
Οσίας Ολυμπιάδος της διακόνου
Όσιος Ευπραξίας

ΤΡΙΤΗ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίας Οσιομάρτυρος Παρασκευής
Αγίου Ιερομάρτυρος Ερμούλου

ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίου μεγαλομάρτυρος και Ιαματικού
Παντελεήμονος

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίας Ειρήνης ηγουμένης της Μονής
του Χρυσοβαλάντου

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγίου Ευδοκίμου